

мята, като мишкитѣ, не зная. Наистина, съ зжбкитѣ си искусно гризя зелето и кората, но да ухапя ме е страхъ. Да бѣгамъ съмъ майсторъ и много скачамъ, но кога е равно или на-горѣ. Ама случи ли се надолу, търкалямъ се прѣзъ глава: не ми дорасли прѣднитѣ крака.

„Все пакъ би могло да се живѣе, ако да не ми бѣше страха. Дочуя шумъ, изправятъ ми се ушитѣ, затрепере ми сърцето, прѣтъмнѣе ми на очитѣ и азъ изкоча изъ тръна. И

хайде въ краката на кучетата или прѣдъ пушката на ловеца.

„Охъ, страшно е за менъ, за сивото зайче! Хитрувамъ, притайвамъ се изъ храсталацитѣ и пакъ, рано или късно, нещастieto ще ме сполети. Ще ме окачатъ въ кухнята за дългитѣ уши. Само съ едно се утѣшавамъ азъ. Нѣма дѣ да ме улови кучето: опашката ми е кжса. Ако тя бѣше като на лисицата, по-добрѣ щѣхъ да сторя да се удавя“.

— Довечера тази приказка ще я разправа на мама, каза Пѣйчо и припна да играе по изсъхналата шума.

Баща му почна да разсича буката, а звукътъ отъ удара на брадвата се понесе по баиритѣ на горѣ и изпълни цѣлата долина.

Дойко Начевъ.